

HELP, IK HEB EEN VADER

Kaat De Kock

Help, ik heb een vader

Horizon

© Kaat De Kock, 2022

© Illustraties: Chrostin, 2022

Omslagontwerp: Loudmouth, Robert Adriaansen

Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 641 0125 6

ISBN 978 94 641 0126 3 (e-book)

D/2022/13.656/7

NUR 283

www.horizon.be

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België

Leopold De Waelstraat 17A

2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers

Paul van Vlissingenstraat 18

1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Bij het achterhalen van de auteursrechten van de illustraties is met grote zorgvuldigheid te werk gegaan. Als er niettemin onvolkomenheden zouden worden geconstateerd, dan zal de uitgeverij daarvan graag op de hoogte worden gesteld.

HOOFDSTUK 1: WAARIN IK ALWEER EEN OLIETENDHUMEUR HEB

T

aco, stop ermee!’ roep ik tegen m’n kat terwijl ik hem uit mijn kom cornflakes probeer te houden. Elke ochtend probeert hij het opnieuw, ook al weet hij dat het niet mag. Katten zijn natuurlijk gek op melk, maar het is helemaal niet goed voor ze. Ze krijgen er buikpijn van en ik denk dat ze er zelfs ziek van kunnen worden. Maar dat lijkt Taco niet te snappen. Of hij vindt melk zó lekker dat hij het niet erg vindt. Zoals ik wanneer ik weer eens te veel chocolade-eitjes heb gegeten met Pasen en daarna plat moet liggen op de bank.

‘Wat had je dan gedacht, als je hem op je schoot houdt tijdens het ontbijt’, zegt mama.

Ik haal alleen mijn schouders op.

‘Nou, gezellig hoor, met jouw ochtendhumeur’, zegt mama.

‘Nou gezellig hoor, met al die dozen hier’, zeg ik.

‘Ik beloof dat ik ze dit weekend allemaal wegwerk’, zegt Sven.

‘Verhuizen is altijd even een gedoe, en ik heb veel meer spullen dan ik dacht.’

‘En je hebt al zoveel weggedaan’, zegt mama.

Duidelijk niet genoeg, denk ik.

‘Vandaag moet ik helaas werken, anders deed ik het nu meteen.’

Ja, inderdaad, helaas moet hij werken. Want ik heb turnles vandaag en op school is Sven mééster Sven, mijn turnleraar. Én mijn stiefvader. Denk ik. Want mama en Sven zijn niet getrouwd, maar hij is hier nu wel komen wonen. Vorige zomer was mama al van plan om hem te vragen om bij ons te komen wonen, maar omdat ik het niet zag zitten, heeft ze het toch nog een paar maanden uitgesteld, tot ze het hem met Kerstmis toch gevraagd heeft. Als een soort cadeautje, ze had onze huissleutel zelfs ingepakt en onder de boom gelegd. Toen ik protesteerde, zei ze dat ze echt niet kon wachten tot ik volwassen was. Ik vond natuurlijk van wel, maar mijn mening telde duidelijk niet. Dus is hij dit weekend naar ons huis verhuisd. Is hij dan mijn stiefvader? Ik weet het niet, en het doet er ook niet toe, want ik ga hem toch nooit papa noemen. Ik noem hem intussen al ‘Sven’ in plaats van ‘meester Sven’, maar dan vooral omdat ik Taco van hem heb gekregen. En ook al probeert Taco elke ochtend in m’n kom cornflakes te duiken alsof het een zwembad is, toch is hij de liefste katten ter wereld.

Vandaag is ook zo’n stomme dag. Het is niet alleen maandag, het is ook de eerste ochtend dat Sven hier woont én vanaf vandaag kunnen we ons inschrijven voor de middelbare school.

Dat klinkt tof, en dat zou het ook moeten zijn, maar dat is het niet. Want we mogen onze school niet kiezen. We moeten ons aanmelden op zo’n aanmeldsysteem, en dan kiest de computer voor ons. Maar ik wil samenzitten met mijn vriendinnen, en dat snapt die stomme computer niet! Het zou dus zelfs zomaar kunnen dat we allemaal in een andere school terechtkomen. Hoe stom zou dat zijn? Zó oneerlijk!

‘Ik snap niet dat de mensen die dit systeem bedacht hebben zo

gemeen kunnen zijn’, zei ik tegen mama toen ze het uitlegde. ‘Niet met je vrienden samen naar het middelbaar kunnen gaan, dat is toch vreselijk? Waarom doen ze dat?’

‘Omdat te veel mensen naar dezelfde scholen willen, waardoor er in die scholen geen plaats is voor iedereen. De minder populaire scholen hebben dan minder leerlingen. Op deze manier willen ze alles beter verdelen en ervoor zorgen dat er niet meer zoiets bestaat als “goede” en “slechte” scholen.’

Dat vind ik echt een domme reden. Ik vind het zeker stom dat sommige scholen te veel leerlingen hebben en andere te weinig, maar ik vind dat de grote mensen dat moeten oplossen, door de slechte scholen beter te maken of zo. Nu moeten wij het oplossen door onze vrienden te missen. En als je ongelukkig bent op school, haal je volgens mij ook geen goede punten.

Ik zet Taco op de grond en stop m’n brooddoos, drinkbus en fruitdoosje weg, die mama alle drie heeft gevuld.

‘Wacht, nee, dat is Svens brooddoos’, zegt mama. ‘Denk ik toch. Mag ik eens kijken?’

Ze doet voor de zekerheid de brooddoos open.

Ik zie iets glinsteren.

‘Wat is dat?’ vraag ik.

‘Hier is jouw brooddoos’, zegt mama.

‘Zat er snoep in Svens brooddoos?’

‘Nee’, zegt mama zonder me aan te kijken.

‘Je liegt! Ik zag duidelijk een verpakking van een chocoladereep. Waarom krijgt hij snoep mee en ik alleen maar saaie boterhammen?’

‘Het is een reep met noten, dat geeft energie. Sven moet veel sporten vandaag.’

‘Ik heb ook turnen vandaag!’ zeg ik verontwaardigd.

‘Eén uurtje’, zegt mama. ‘En ik weet dat je zelfs tijdens de turnles niet echt veel beweegt. Ik heb zo mijn bronnen.’

Ik werp een boze blik naar Sven. Verklikker. Alsof het nog niet erg genoeg is dat ik turnles heb, heb ik nu ook nog eens een stiefvader die het tegen mama komt vertellen als ik mijn best niet heb gedaan tijdens de les. Als ik thuis ben, wil ik gewoon lekker hangen en niet aan school denken, maar met Sven die hier woont, denk ik nu altijd aan school.

Oké, het is wel zo dat ik me niet meer moe maak dan nodig tijdens de turnles. En dat ik me bij bepaalde tikspelletjes snel laat aantikken omdat je dan naar de kant mag. Maar dat is geen reden voor mama om Sven voor te trekken. Hij woont hier nog maar een dag en hij krijgt al een betere brooddoos dan ik!

‘Ik ben in volle groei, ik heb ook energie nodig’, zeg ik.

‘Je bent al drie maanden niet meer gegroeid’, zegt mama.

‘Natuurlijk niet, omdat je me geen chocolade met noten geeft!’ roep ik wanhopig uit.

Mama zucht, Sven grinnikt.

‘Ik vind het gek dat jij mijn brooddoos maakt, alsof ik dat niet zelf kan’, zegt Sven.

‘Ik vind het leuk om voor jullie te zorgen’, zegt mama. ‘Bovendien heb ik meer tijd.’

Mama is schrijfster, dus werkt ze thuis, en ze heeft de gekste werkuren. Soms werkt ze overdag, soms ’s nachts, soms alleen in het weekend. Maar het is wel fijn dat ze daardoor altijd thuis is, ook al luistert ze soms maar half als ik iets vertel terwijl ze aan het schrijven is. Dan zit ze helemaal in haar verhaal en vergeet ze alles om zich heen.

‘Samen naar school stappen?’ vraagt Sven.

Hij lacht als hij mijn geschrokken gezicht ziet.

‘Ik maakte maar een grapje, Charlie, ik weet heus wel dat je niet met je leraar naar school wil stappen, ik ben ook jong geweest, hoor. Ga jij maar lekker met Hakim, we zien elkaar op school.’

Oef.

Vroeger stapte ik met m’n vriendinnen naar school, maar nu heb ik een vriendje. Een echt vriendje! En niet zomaar een vriendje: Hakim is de knapste en coolste jongen van de school. Ik kan nog altijd niet geloven dat hij me ook leuk vindt, maar speciaal voor mij woont hij nu bij zijn grootouders. Zijn ouders waren samen met hem verhuisd, heel ver weg, maar omdat Hakim mij (oké, en misschien ook de school, zijn vrienden en de sportclub, maar toch vooral mij) zo hard miste, woont hij nu bij zijn grootouders tijdens de week en bij zijn ouders in de weekends en vakanties. Vroeger vond ik vakantie en weekends het leukste wat er was, maar nu niet meer. Het uitslapen blijft natuurlijk wel heerlijk, maar als ik wakker ben, mis ik Hakim.

Mijn vriendinnen zijn wél fan van weekends en vakanties, want dan hebben ze mij voor hen alleen. Ik denk dat ze een beetje jaloers waren dat ze me moesten delen met Hakim, maar nu hebben we het mooi verdeeld: ik wandel met Hakim naar school (zo kunnen we elkaar stiekem een kus geven), maar tijdens de pauzes sta ik bij mijn vriendinnen op het schoolplein. In de week spreek ik met Hakim af, de vakanties zijn voor Camille, Milla en Yasmine.

Ik vind het eigenlijk wel leuk dat ze allemaal zoveel tijd met me willen doorbrengen. Ik voel me zó populair. Dat ben ik niet

heus hoor. Wel bij mijn vriendinnen, natuurlijk, maar op school helemaal niet. Ik ben het nerdy meisje met de bril en de ontembare krullen die meer houdt van Harry Potter dan van populaire zangers en meer van Baby Yoda dan van make-up. Ik ben ook het meisje dat alle ballen tegen haar hoofd krijgt tijdens de turnles. En nu al mijn klasgenoten weten dat Sven m'n stiefvader is, is het allemaal nog erger geworden. Nu mikt echt iederéén z'n bal naar me tijdens de turnles. Leuk hoor, zo'n stiefvader. Gelukkig heb ik hen niet nodig om me belachelijk te maken, dat deed ik ook al prima zonder hun hulp.

'Hey', zegt Hakim, als hij naar buiten komt. Ik wuif naar z'n opa, die hem nog snel achteraloopt met z'n boterhamendoos. Hakim lacht zijn mooie tanden bloot en ik smelt als ik in z'n chocoladebruine ogen kijk. Zelfs na zowat acht maanden samen ben ik nog net zo verliefd op hem, en hij lijkt ook écht blij om mij te zien.

'Hey', zeg ik, en mijn hart maakt een sprongetje als ik zijn hand rond de mijne voel glijden. Dat vind ik zó cool aan Hakim: hij schaamt zich niet voor het feit dat hij een vriendinnetje heeft. In het begin lachten zijn vrienden hem wel een beetje uit. Ze vonden het vies, dat we elkaar kusten. Toen zei ik tegen Hakim dat het niet hoefde, mijn hand vasthouden, of toch niet tot aan de schoolpoort, zodat niemand het zou zien. Maar hij zei dat het wél hoefde en bleef mijn hand stevig in de zijne houden. Intussen is iedereen er zo aan gewend dat niemand het nog grappig vindt. Bovendien, als Hakim iets doet, vindt de rest het al snel wél stoer. Net omdat hij zich niets aantrekt van wat anderen van hem vinden.

Ik zei toch dat mijn vriendje de coolste was?

‘Hoe was de verhuizing?’ vraagt hij.

‘Pfff, heel ons huis staat vol dozen, en Taco was de hele dag zo bang dat ik schrik had dat hij zou weglopen. Ik snap niet waarom Sven zoveel spullen nodig heeft. Wij hebben alles toch al? Waarom heeft hij niet gewoon zijn kleren in een koffer gegooid en meegebracht en de rest verkocht?’

‘Misschien valt het wel mee’, zegt Hakim, en hij geeft me een zacht kneepje in m’n hand. Zo’n lief kneepje, niet eentje om pijn te doen. ‘Misschien zit er wel een PlayStation in een van de dozen, of een extra tv die dan op je kamer mag.’

‘Of misschien zijn het allemaal turntoestellen waarop ik elke dag verplicht moet trainen’, zeg ik. ‘Of broccoli. Volgens mij zitten de dozen vol broccoli en moeten we dat vanaf nu elke dag eten.’

‘Ik denk dat hij dan niet lang zou blijven, had je moeder niet ook een hekel aan broccoli?’

‘Ja!’ zeg ik. ‘Nou, dan hoop ik dat de dozen écht vol broccoli zitten, misschien moet hij dan weer naar huis van mama.’

‘Dat zou wel zielig zijn voor je mama.’

‘Ja, maar nu is het zielig voor mij.’

‘Misschien valt het wel mee’, zegt Hakim nog een keer. ‘Ik dacht dat het niet leuk zou zijn om bij mijn grootouders te wonen, omdat ze zo oud zijn en zo, maar het is net vet gaaf. Ze laten me veel meer snoepen en op m’n telefoon spelletjes spelen. En oma maakt alleen dingen klaar die ik lekker vind.’

‘Ik wil wel eens bij jullie komen eten! Zou ze dan mijn favoriet maken?’

‘We hebben dezelfde favoriet’, zegt Hakim.

‘Hamburgers met frietjes!’ roepen we in koor.

Ik krijg er spontaan honger van, ook al heb ik pas ontbeten. Ik zou dan ook áltijd hamburgers met frietjes kunnen eten, zélfs als ontbijt.

‘Als Sven broccoli maakt, geef je maar een seintje, dan nodig ik je uit om te komen eten en overtuig ik oma om je favoriet te maken.’

Als ik niet sowieso voor altijd met Hakim wilde samenblijven, zou ik het nu wél willen, want dat betekent dat ik nooit van m’n leven meer broccoli hoeft te eten.

Vlak voor de straat van onze school geeft Hakim me een kus. Op de mond! Zijn lippen zijn zo zacht en geven me nog elke keer vlinders in de buik. Mijn vriendinnen zeggen nog altijd ‘eikes’ en ‘bah’ als ze dat zien. Nu ja, Milla en Yasmine dan toch. Camille niet. Ze heeft nog nooit gezoend, maar is wel al een keertje verliefd geweest, op een meisje dat ze had leren kennen op kamp. Camille was heel verdrietig toen ze ontdekte dat het meisje niet verliefd was op haar, maar ik denk dat ze er intussen niet meer zo vaak aan denkt. Dat hoop ik toch. Liefdesverdriet is echt het stomste gevoel ooit.

We lopen apart de speelplaats op, allebei naar onze eigen vrienden.

‘Hey’, zeg ik.

‘Hey’, antwoorden ze.

‘Hoe gaat het met je stiefvader?’ vraagt Milla met een grijns. Milla is eigenlijk heel erg lief, maar dat laat ze niet graag merken, waardoor ze vaak echt gemeen doet. Gelukkig weten we intussen dat ze het niet zo bedoelt. Al blijft het soms niet leuk.

‘Pluspapa’, zegt Yasmine.

‘Wat?’

‘Stiefvader is geen fijn woord, dat doet denken aan gemene stiefmoeders in sprookjes.’

‘Ja, dat past toch bij Sven?’ zeg ik.

‘Je moet pluspapa zeggen, dat klinkt liever.’

‘Ik noem hem niet pluspapa en ook niet stiefvader, ik heb alleen een moeder en dat is meer dan genoeg. Hij is gewoon Sven. En nee, ik ben niet blij dat hij bij ons woont, ik struikel al het hele weekend over de dozen die hij nog niet heeft uitgepakt en overal rondslingeren. Hij zegt dat hij ze snel gaat opruimen, maar wat als hij gewoon rommelig is en ons huis er vanaf nu altijd zo bij ligt? Is dat hoe vaders zijn? Want dat wil ik niet, hoor.’

‘De mijne is wel een beetje een sloddervos, sorry Charlie. Maar hey, hebben jullie je lijstjes gemaakt?’ vraagt Yasmine.

‘Ja’, zeg ik, blij dat ze van onderwerp verandert.

We halen alle vier een papiertje uit onze jaszak of boekentas. Daarop hebben we de middelbare scholen geschreven die onze ouders willen ingeven in het aanmeldsysteem. We zijn vast van plan om allemaal dezelfde top drie door te geven, zodat we meer kans hebben om samen te zitten. Gelukkig duurt de periode dat we ons mogen aanmelden een maand, zodat wij tijd genoeg hebben om de puzzel te maken. Want dat is het: een echte puzzel.

We vergelijken alle vier de top vijf die onze ouders hebben opgesteld, omdat daarin de scholen staan waar we waarschijnlijk terecht komen.

‘Wij hebben maar twee scholen gemeenschappelijk’, zegt Milla tegen mij.

‘En wij maar eentje’, zegt Yasmine tegen Camilla. ‘Waarom heb jij het Sint-Rita college niet?’

‘Mijn ouders wilden die school niet, ze vonden dat ze zich te veel richten op de allerslimste leerlingen.’

‘Jij bent toch bij de allerslimste leerlingen?’

‘Mijn ouders houden gewoon niet van dat soort school. Ze willen een school waar iedereen gelijk behandeld wordt.’

‘Dat snap ik, maar zo stom dat we daardoor niet samen kunnen zitten.’

‘Mijn vader wil die school dan weer net wel’, zegt Milla. ‘Hij vindt dat ik zo’n strenge school nodig heb om goeie punten te halen.’

Milla’s ouders zijn best streng. Ze willen ook dat ze iets moeilijks gaat studeren later, zoals dokter of advocaat. Mama vindt het niet belangrijk welke job ik ga doen, zolang ik er maar gelukkig van word. Natuurlijk wil ze wel dat ik m’n best doe op school, maar ze is nooit boos als ik een keertje slechte punten heb, zolang ik m’n best maar gedaan heb. Maar ik wil zelf ook goeie punten. Dan is ze trots en ik zelf ook. En dan geeft oma me zakgeld, da’s natuurlijk ook mooi meegenomen.

‘Waarom heb jij het atheneum niet?’

‘Mijn ouders hebben daar al veel slechte dingen over gehoord.’

‘Pfff, zo lukt het nooit’, zegt Camille.

‘Mijn moeder zegt dat het toch niks uithaalt, dat sommige mensen vorig jaar tien scholen hadden opgegeven en er geen enkele van gekregen hadden’, zeg ik.

‘Mijn vader heeft gehoord dat als alles verdeeld is, er in elke school nog plaatsen genoeg overblijven, zodat bijna iedereen toch

z'n eerste keuze heeft', zegt Yasmine.

'Dan moeten we eerst allemaal dezelfde eerste keuze hebben.'

'Jullie zijn m'n eerste keus, het kan me zelfs niet schelen in welke school we terechtkomen, als we maar samen zijn', zeg ik.

'Groepsknuffel?'

We pakken elkaar vast en dan gaat de bel.

Pfff... rekenen.

HOOFDSTUK 2: WAARIN IK GEEN NIEUWE VRIENDINNEN WIL

